

Het respect voor het verzet in de oorlog blijft

Kleinzoon NSB-politieman en kleindochter verzetsstrijder reageren op liquidatiegeschiedenis in Maassluis

In de bijlage *Letter & Geest* (15 oktober) verscheen een artikel over een gewelddadige afrekening door het plaatselijk verzet in Maassluis met een landwachter met NSB-sympathieën drie dagen na de bevrijding. Twee betrokkenen reageren.

Pijnlijke familiegeschiedenis

Wat doet het verschijnen van een boek over een NSB'er, die op 8 mei 1945 de dood vindt, mij als kleinzoon van de betroffene hoofdpersoon? Ik ben tenslotte vele jaren na de oorlog geboren. Een hoofdstuk vol pijn en verdriet, waarover binnen onze familie veelal gezwegen is om te kunnen overleven, gaat open voor het grote publiek. Dat is een vreemde en verwarrende gewaarwording. Het is een geschiedenis die diepe voren heeft getrokken

Ik zal me altijd blijven schamen voor het feit dat één van mijn grootvaders NSB'er was. De gebeurtenissen die Maarten van Buuren beschrijft op basis van intensief bronnenonderzoek, vormen een zwarte bladzijde voor alle betrokkenen. Over het gangbare oordeel dat mijn grootvader 'een vuile verrader' was 'die zijn verdiende loon heeft gekregen' – een oordeel dat soms ook zijn nageslacht wordt nagedragen – valt door het verschijnen van dit boek een ander licht. Ik heb het gevoel dat mijn grootvader nu meer recht wordt gedaan. Daarom ben ik Van Buuren intens dankbaar voor het schrijven van dit boek. Nu kan er eindelijk over een pijnlijke stuk familiegeschiedenis worden gepraat.

Of Van Buuren 'het gewapend verzet' – in het bijzonder in het Westland – zelf niet veel te eenzijdig of te zwart afschildert, is een discussie

Prins Bernhard onthult het Rotterdamse verzetsmonument in 1965.

'Natuurlijk zijn er fouten gemaakt, ook door mijn opa'

waar ik mij niet in wil en kan mengen. Mij past slechts een respectvol zwijgen voor hen die zich met grote heldenmoed en opofferingsgezindheid hebben ingezet voor anderen, en voor allen die geleden hebben onder de verschrikkingen van het nazi-regime.

Stefan Francke Middelburg

Geen wederhoor

Met toenemende verbijstering heb ik het artikel 'Een afrekening in Maassluis' gelezen. Daarin wordt mijn opa Piet Doelman als een maffiabaas afgeschilderd. Vorige week heb ik

moed verzameld en het betreffende boek gekocht.

In het 'Vooraf' schrijft hij: "Ik heb, waar mogelijk, de betrokkenen en/of hun nabestaanden geïnterviewd en hun correspondentie, fotoalbums en egodocumenten geraadpleegd om een zo volledig mogelijk beeld te krijgen van het oorlogsverleden van Zuid-Holland". In de eerste alinea blijkt al diens grote 'zorgvuldigheid': hij heeft niemand van de familie Doelman benaderd of geïnterviewd. De nog in leven zijnde kinderen konden in *Trouw* lezen wat een schoft hun vader zou zijn geweest.

Voor mij liggen een stapel boeken, fotoalbums, egodocumenten, onderscheidingen en verhalen over diezelfde Piet Doelman die een heel andere kant zien van het verhaal laten zien. Van Buuren had zijn boek nooit zo kunnen schrijven als hij deze gegevens gelezen had en vooraf gesproken had met de familie. Het moet een bewuste keuze van hem zijn geweest geen contact met de familie Doelman te zoeken. Hij koos ervoor geen hoor en wederhoor toe te passen alvorens een ongenueanceerde mening te geven over wat verzetsmensen bewoog en op een 'geromantiseerde' manier één daarvan, Piet Doelman, als gevaarlijke avonturier door het slijk te halen.

Natuurlijk zijn er fouten gemaakt, ook door mijn opa, maar de manier waarop geschreven wordt over hem en het verzet mist iedere vorm van inlevingsvermogen in de tijd en de situatie waarin bepaalde keuzes gemaakt moesten worden en voor wat het met mensen gedaan moet hebben jarenlang dagelijks hun leven te wagen voor de vrijheid.

Hanneke van Bruggen Vries